

A Hét Verse

Babits Mihály

ÁDVENTI KÖD

Tél van megint!
Reggel amint
fölébredek,
még betekint
az utcalámpa
sötét szobámba,
mert odakint
köd van megint.

Elbuvik a
nap-paripa
az ég dugottabb
aklaiba,
hova a csillag-
állatok bujnak
nappalira:
Kos, Bak, Bika...

Tán a ravasz
égi lovas
"sötéten tartja",
míg egy kamasz
s vig turf-inas
a forró pálya
gyepét kitarja:
az új tavasz.

S én mint kinek
nagy versenyek
tétén végső
reménye remeg,
szorongva kérdem,
mit rejtenek
e függönyök
s az istenek?

És lesz-e még
hogy fölfakad
a borulat,
s küld-e a nap
egy sugarat,
mint vért a seb,
vagy megfuladt
a köd alatt?

És lesz-e még
lángja elég
hevíteni, mint
valaha rég
e földi lét
fagyát s az ember
vak életét
valaha még?

Ágyon ülök
s nincs egy szemernyi
kedvem kikelni.
Talán örök
marad a köd
amely beföd
s kásásan ing a
tetők fölött.

Óh könnyü rímek,
friss zengzetek,
csengessetek!
Végem, ha vigaszt
nem lelhetek
tibennetek...